

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prokuratura Rejonowa w Słubicach

Strona pozwana: BQ

Postanowieniem z dnia 6 października 2020 r. Trybunał (ósma izba) postanowił, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest oczywiście niedopuszczalny.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 28 maja 2020 r. w sprawie T-518/18, YG / Komisja, wniesione w dniu 4 sierpnia 2020 r. przez YG

(Sprawa C-361/20 P)

(2020/C 433/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: YG (przedstawiciele: adwokaci A. Champetier i S. Rodrigues)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie w części zaskarżonego wyroku i stwierdzenie, że żądania wnoszącej odwołanie w sprawie T-518/18 są dopuszczalne i zasadne, oraz utrzymanie obciążenia kosztami pozwanej; a w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności decyzji zaskarżonych w pierwszej instancji;
lub, jeżeli to nie możliwe,
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

1. Przeinaczenie dowodów i naruszenie prawa do obrony.
2. Niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht (Austria) w dniu 6 sierpnia 2020 r. – QY / Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

(Sprawa C-372/20)

(2020/C 433/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QY

Druga strona postępowania: Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

Pytania prejudycjalne

Pytanie pierwsze:

Czy art. 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia nr 883/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on sytuację, w której pracownica będąca obywatelką państwa członkowskiego, w którym zarówno ona, jak i jej dzieci mają miejsce zamieszkania, nawiązuje z pracodawcą mającym siedzibę w innym państwie członkowskim stosunek pracy w charakterze pracownika organizacji humanitarnej podlegający zgodnie z prawem państwa siedziby systemowi ubezpieczeń obowiązkowych i jakkolwiek nie bezpośrednio po zatrudnieniu, ale po zakończeniu okresu przygotowawczego i [do czasu] powrotu na okres reintegracji do państwa siedziby zostaje delegowana przez pracodawcę do państwa trzeciego?

Pytanie drugie:

Czy przepis prawa krajowego państwa członkowskiego taki jak § 53 ust. 1 FLAG, który ustanawia między nimi niezależny nakaz równego traktowania jak obywateli krajowych, narusza zakaz transpozycji rozporządzeń w rozumieniu art. 288 ust. 2 TFUE?

Pytania trzecie i czwarte zostały zadane na wypadek przyjęcia, że sytuacja strony skarżącej jest objęta zakresem zastosowania art. 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia nr 883/2004, a prawo Unii zobowiązuje do udzielania świadczeń rodzinnych jedynie państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Pytanie trzecie:

Czy zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową w odniesieniu do pracowników zawarty w art. 45 ust. 2 TFUE oraz pomocniczo w art. 18 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi prawa krajowego takiemu jak § 13 ust. 1 Entwicklungshelfergesetz (ustawy o pracownikach organizacji humanitarnych, zwanej dalej „EHG”) w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2018 r. (zwanym dalej „starym brzmieniem”), który uzależnia prawo do świadczeń rodzinnych w państwie członkowskim, które nie jest właściwe na podstawie prawa Unii, od tego, żeby pracownik organizacji humanitarnej już przed rozpoczęciem zatrudnienia miał ośrodek interesów życiowych lub miejsce swojego zwykłego pobytu na terytorium państwa członkowskiego siedziby tej organizacji, przy czym ten wymóg stosuje się również do obywateli krajowych?

Pytanie czwarte:

Czy art. 68 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 60 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009⁽²⁾ z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2009, L 284, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 987/2009” lub „rozporządzeniem wykonawczym”) należy interpretować w ten sposób, że instytucja państwa członkowskiego, co do którego strona skarżąca przyjmowała, że jest to państwo zatrudnienia, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, i do której to instytucji złożono wniosek o przyznanie świadczeń rodzinnych – z zastrzeżeniem, że ustawodawstwo tego państwa członkowskiego nie ma zastosowania ani na zasadzie pierwszeństwa, ani nie jest właściwe w dalszej kolejności, jednak w tym państwie członkowskim stronie skarżącej przysługuje prawo do świadczeń rodzinnych na podstawie alternatywnej normy prawnej prawa krajowego tego państwa członkowskiego – powinna stosować przez analogię przepisy dotyczące obowiązku przekazania wniosku, udzielenia informacji, podjęcia tymczasowej decyzji w sprawie znajdujących zastosowanie zasad pierwszeństwa oraz przyznania tymczasowych świadczeń pieniężnych?

Pytanie piąte:

Czy obowiązek wydania tymczasowej decyzji w sprawie zasad pierwszeństwa, które mają być stosowane, spoczywa wyłącznie na będącym stroną przeciwną organie jako instytucji [w rozumieniu rozporządzenia nr 883/2004], czy również na sądzie administracyjnym, do którego wniesiono środek odwoławczy?

Pytanie szóste:

W którym momencie sąd administracyjny jest zobowiązany do wydania decyzji tymczasowej w sprawie zasad pierwszeństwa, które mają być stosowane?

Pytanie siódme zostało zadane na wypadek przyjęcia, że sytuacja strony skarżącej jest objęta zakresem zastosowania art. 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 883/2004, a prawo Unii zobowiązuje państwo członkowskie zatrudnienia i państwo członkowskie zamieszkania do wspólnego udzielania świadczeń rodzinnych.

Pytanie siódme:

Czy wyrażenie „instytucja (...) przekazuje taki wniosek” zawarte w art. 68 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004 oraz wyrażenie „przekazuje wniosek” zawarte w art. 60 rozporządzenia nr 987/2009 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te łączą instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, i instytucję państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności w taki sposób, że obydwa państwa członkowskie muszą wspólnie rozpoznać JEDEN (jeden jako liczba pojedyncza) wniosek o przyznanie świadczeń rodzinnych, czy też wnioskodawca powinien osobno wnosić o przyznanie ewentualnie przysługujących dopłat przez instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo znajduje zastosowanie w dalszej kolejności, a więc powinien złożyć fizycznie dwa wnioski (formularze) do dwóch instytucji dwóch państw członkowskich, co z natury rzeczy wiąże się z uruchomieniem różnych terminów?

Pytania ósme i dziewiąte dotyczą okresu od dnia 1 stycznia 2019 r., z którym Austria wraz z wprowadzeniem indeksacji świadczeń rodzinnych zniosła przyznawanie świadczeń rodzinnych dla pracowników organizacji humanitarnych, uchylając § 13 ust. 1 EHG w starym brzmieniu.

Pytanie ósme:

Czy art. 4 ust. 4, art. 45, 208 TFUE, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 2, 3, 7 i tytuł II rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że generalnie zakazują one państwu członkowskiemu zniesienia świadczeń rodzinnych dla pracowników organizacji humanitarnych, którzy zabierają ze sobą członków rodziny do miejsca pełnienia służby w państwie trzecim?

Alternatywnie pytanie dziewiąte:

Czy art. 4 ust. 4, art. 45, 208 TFUE, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 2, 3, 7 i tytuł II rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, gwarantują one pracownikowi organizacji humanitarnej, który nabył już prawo do świadczeń rodzinnych za poprzednie okresy, indywidualne i konkretne uprawnienie do dalszej realizacji tego prawa w czasie, mimo iż państwo członkowskie odstąpiło od udzielania świadczeń rodzinnych pracownikom organizacji humanitarnych?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2009, L 284, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 14 sierpnia 2020 r. – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände –
Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG**

(Sprawa C-388/20)

(2020/C 433/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona przeciwna: Dr. August Oetker Nahrungsmittel KG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 31 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1169/2011 (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obowiązuje wyłącznie w odniesieniu do żywności wymagającej przygotowania, której sposób przygotowania jest określony?